

1. Søren Arildsen

Metropolis Melancholia

Foreverest

Dead-End Discotheque

24-Hour Flower Shop

2025

Farvet porcelæn, træ / Coloured porcelain, wood

Søren Arildsens kunstneriske proces er omhyggelig og præcis, nærmest matematisk – og alligevel er resultatet uforudsigeligt. Han omfavner glasurernes variabilitet. Når farverne først træder frem efter brændingen, er det som juveltoner, der dukker op, som følelser, der har været skjult under overfladen. Resultatet er drømmende kompositioner, der forener porcelæn og maleri – nogle gange figurative, andre gange abstrakte. Afslutningsvist indsættes det bemalede stentøj i behandlede trærammer, der ofte forstærker kontrasten i værkerne ved at fremhæve tomrummet omkring de fritsvævende scener, der afbildes.

Værkserien, der udstilles på *Afgang 2025*, er en refleksion over bylivet. Værker som *Dead-End Discotheque* og *Metropolis Melancholia* skildrer den skrøbelige tilstand af ensomhed, der kan mærkes i storbyens menneskevrimmel. Scenerne har en filmisk kvalitet – som stillbilleder fra en længere historie, vi ikke kender til. Denne flygtighed gennemsyrrer Arildsens værker, hvor øjeblikke fastholdes og fremkalder den varme fornemmelse af en fjern erindring.

Som Arildsen selv udtrykker det: ”Jeg tror, at visse øjeblikke griber fat i én. Måske bemærker man det ikke i situationen, men underbevidstheden har allerede lagret dem. Og så vender de tilbage som midnatstidevand, der skyller ind og trækker én med ud igen.”

Søren Arildsen’s artistic process is arduous, precise and mathematical; yet the result is unpredictable. He embraces the variability of glazes, allowing colour to reveal itself only after firing, jewel tones emerging like emotions coming to the surface. The resulting dreamlike compositions – sometimes figurative, sometimes abstract – present a careful marriage of painting and porcelain. In a final step, he embeds the painted stoneware into treated wooden frames, often to enhance the contrast through the negative space surrounding the floating scenes depicted therein.

The series exhibited here for *Afgang 2025* is a reflection on city life. Works like *Dead-End Discotheque* and *Metropolis Melancholia* depict the fragile state of loneliness felt in big cities full of bustling people. The presented scenes feel cinematic; frozen film stills taken from a longer narrative we are not privy to. This ephemerality is present throughout Arildsen’s work, which often captures fleeting moments and evokes the warmth of a distant memory.

In his own words, Arildsen adds: ‘*I believe there are certain moments that take hold of you; it might not be clear to you in the moment, but your subconscious has already bookmarked it. And it returns to you like a midnight tide, washing over you and pulling you back out.*’

2. Nivetha Balasubramaniam

Etniske Smerter / The Translator (14:59 min.), 2025

Film

Etniske Smerter følger den unge pige Naina, der pludselig må påtage sig rollen som voksen, når hun bliver en bro mellem sin syge mor og et sundhedssystem, der viser sig at være gennemsyret af strukturel bias. Da lægerne affejer hendes mors smerter som 'etniske smerter', tvinges Naina til at konfrontere den racisme, der findes i det danske sundhedsvæsen.

Danmarks tolkegebyrpolitik har haft alvorlige konsekvenser – i flere dokumenterede tilfælde har misforståelser ført til dødsfald. *Etniske Smerter* er mere end en film; det er et politisk opråb, der blotlægger de menneskelige konsekvenser af institutionel racisme i sundhedssystemet. Filmen er blevet vist i Folketinget, på DR, i DR Aftenshowet og for medicinstuderende og hospitalspersonale, og den har modtaget en medicinsk pris for sin samfundsmæssige betydning.

Nivetha Balasubramaniam trækker på sine egne erfaringer som barn af tamilske immigranter og forener sydasiatiske og vestlige filmtraditioner i sine visuelt skarpe og socialt bevidste fortællinger. Inspireret af afbalanceringen mellem det svære og det håbefulde, som man finder i indiske film, bringer hun en særegen narrativ tilgang ind på den danske filmscene. Med *Etniske Smerter*, der her præsenteres i udstillingsformat som en del af *Afgang 2025*, inviteres beskueren til at reflektere over de strukturer, der afgør hvilken adgang, mennesker har til sundhed, lighed og retfærdighed.

Instruktør: Nivetha Balasubramaniam

Produktion: Emma Lind og Katrine Dolmer

Installation: Dilara Atceken

Tekst: Olivia Turner Saul

The Translator follows Naina, a young girl who is forced into an adult role when she becomes the bridge between her sick mother and a healthcare system riddled with structural bias. When her mother's complaints are dismissed as 'ethnic pain', Naina confronts the racism present in the Danish healthcare system.

Denmark's translator fee policy has had fatal consequences, with documented cases where miscommunication led to loss of life. More than a film, *The Translator* is a call for political change, exposing the real-world impact of institutionalised racism in healthcare. It has been screened at the Danish Parliament, on national television (DR Aftenshowet) and for medical students and hospital staff, earning a medical award for its societal impact.

Nivetha Balasubramaniam draws on her own experiences as a child of Tamil immigrants, blending South Asian and Western cinematic influences to craft socially conscious, visually compelling narratives. Inspired by Indian cinema's ability to balance difficult themes with hope, she brings a distinctive storytelling approach to Danish film. Presented here in an exhibition format within *Afgang 2025*, *The Translator* invites viewers to engage critically with the structures shaping access to healthcare and justice.

Film directed by Nivetha Balasubramaniam

Film produced by Emma Lind og Katrine Dolmer

Installation by Dilara Atceken

Text by Olivia Turner Saul

3. Kristoffer Bech

Behold / Beholden (on pedestal), 2025

Oile, sand og bivoks på lærredet, fundet træ / Oil, sand and bees wax on canvas, found wood

Behold / Beholden (backlight), 2025

Olie og sand på lærredet, fundet træ / Oil and sand on canvas, found wood

Behold / Beholden (playground), 2025

Olie, sand og bivoks på lærred, fundet træ / Oil, sand and bees wax on canvas, found wood

Behold / Beholden (curtain's thread), 2025

Olie og sand på lærred, fundet træ / Oil and sand on canvas, found wood

De fire storskalamalerier, som Kristoffer Bech præsenterer på *Afgang 2025*, udgør både performance og en scene, hvor lys, farve og tekstur giver rytme til en dramatisk komposition.

Hvert maleri er indrammet med træ fra en nedrevet legeplads – materialer til leg er her genanvendt til at skabe en performance. Dybrøde og mørkeblå toner dominerer lærrederne og skaber en spændt atmosfære, som en dunkel scene, hvor skikkelser træder frem og forsvinder igen. Lyset i maleriernes motiver opstår fra baggrunden, så skjulte nuancer gradvist afsløres og derefter overskygges af tungere lag.

Bech trækker på sin baggrund inden for musik og scenografiske installationer i sin undersøgelse af tilsløring og afsløring – både i teatret og i samfundet. Hans værker kredser om maskeringens psykologi, hvor maskerede figurer, skyggefulde øjne og overdækkede malingslag skaber et foruroligende spil mellem nærvær og fravær.

Værkernes indre rytme opbygges på tværs af serien i et ildevarslende, drømmelignende forløb, der forener teatraliske elementer med et intuitivt, malerisk udtryk.

The four large-scale paintings presented here at *Afgang 2025* by Kristoffer Bech exist as both performance and stage, where light, colour and texture are composed in a dramatic rhythm.

Each painting is framed with wood salvaged from a demolished playground – materials for play repurposed for performance. Rich, deep reds and dark blues dominate the canvases, recalling the tension of a dimly lit stage where figures emerge and recede. The paintings are backlit, allowing hidden hues to reveal themselves before being obscured by heavier, later layers.

Drawing from his background in music and his work with scenographic installations, Bech explores the act of masking and unmasking, both in the theatre and in society. His works delve into the psychology of concealment, where masked figures, shadowed eyes and veiled layers of paint create an unsettling interplay between presence and absence.

The rhythm within the works persists across the series, building an eerie, dreamlike sequence that fuses theatrical elements with intuitive, painterly expression.

4. Stella Beling

Sara, 2025

Jesmonite, tøj, beton, armeringsjern / Jesmonite, clothing, concrete, rebar

I Stella Belings afgangsværk portrætterer hun sig selv som en gravid kvinde med et kattehoved, der er omgivet af sine spøgelsesbørn. Bag hende rejser en naturlignende konstruktion af armeringsjern og beton sig og giver læ til den gravide kattekvinde, mens slanger snor sig kærligt og faretruende omkring hende.

Det siddende væsen, i naturlig størrelse og delvist påklædt i afslappet tøj, fremstår ekspressivt og legesyg. Hun er både dybt menneskelig og på samme tid overhovedet ikke. Skulpturen manifesterer paradokset i at bringe nyt liv til verden, mens man eksisterer i tæt nærhed af døden. Denne dualitet mellem liv og død gennemsyrrer Belings praksis, hvor forgængelighedens forskellige tærskler afsøges gennem arketyper, der fungerer som redskaber til at forstå menneskets væren i verden, ud over dets fysiske begrænsninger.

Belings skulpturer tager form af hybrider mellem mennesker og dyr, der slører grænserne mellem krop og identitet, og de kan lede tankerne hen på velkendte typologier fra den egyptiske og græske mytologi. Den kvindelige kat som motiv går igen i hendes værker og fungerer som en forlængelse af selvet – en rå, instinktiv udgave af den feminine skikkelse.

In Stella Beling's graduation work, she portrays herself as a pregnant woman with the head of a cat surrounded by her ghost babies. Behind her, a metal and concrete structure, imitating nature, shelters the pregnant cat-woman, while snakes slither around her, intertwined in an embrace that exudes both love and violence.

The sitting creature, partially dressed in casual clothes, is playful and expressive. She is both deeply human and not at all. This life-size sculptural piece represents an embodiment of the paradox of bringing life into the world while existing in close proximity to death. The life-death duality runs through Beling's artistic practice, where the thresholds of mortality are often tested by invoking archetypes that, in turn, serve as tools for understanding human existence beyond its physical limitations.

Her sculptures feature human-animal hybrids that blur the boundaries of identity and corporality, sometimes recalling familiar typologies from Egyptian and Greek mythology. The female cat is a recurring motif in her work, serving as an extension of the self: a raw and instinctual version of the feminine form.

5. Karim Boumjimar

Queer symbiosis, 2025

Keramik, glasur, platform i træ / Ceramic, glaze, wooden platform

Karim Boumjimar er en alkymist, der forvandler kød til ler og fast form til forgængelighed. Til *Afgang 2025* har han skabt en monumental installation bestående af store keramiske vaser, som synes at klatre op ad en trappeformet scene, der leder tankerne hen på romerske teatre. Netop 'det klassiske' løber som en rød tråd gennem Boumjimars værker, hvor han oversætter en oldgammel lertøjstradition til et nutidigt sprog.

Hans ornamenterede vaser fortæller med sirlige illustrationer om flygtige møder fra hans liv – byture, klubber, cruising-steder og rygeområder – flettet sammen med historiske og mytologiske skikkelser. Sammen danser og flirter figurerne uden hæmninger. I Boumjimars verden finder vi Laura – en tatoveret kvinde, han engang stødte på i rygeområdet på klubben Dalston Superstore i London – som møder selveste Napoleon, stående rank med sin ikoniske hat. Dette er en eventyrlig verden af tilfældige møder, hvor der om hvert et hjørne venter en myte.

Som fingeraftryk på bar hud bærer vaserne spor af berøring, der forvandler den faste keramiske form til organiske figurer. Måske er vaserne også beholdere for minder – især de kropslige. I dem lagres sporene af kroppe og rum, der befinder sig på kanten. Ligesom Boumjimars øvrige praksis peger værkerne på queereksistensens flygtige karakter, hvor kroppe mødes i grænselandene – væk fra heteronormativitetens undertrykkende og ødelæggende strukturer.

Karim Boumjimar is an alchemist, turning flesh into clay and permanence into transience. For *Afgang 2025*, Boumjimar has created a monumental installation featuring large-scale ceramic vases on a staircase-like stage. The vases climb towards the ceiling, in an ascent reminiscent of the stairs in Roman theatres. Indeed, the classical trace is present across Boumjimar's work as he brings the age-old tradition of earthenware to a contemporary vernacular.

His vessels, adorned with intricate illustrations, tell stories of fleeting encounters from his life – nightlife, clubs, cruising sites and smoking areas – interwoven with historical and mythological figures. Together, these figures dance and flirt, uninhibited by constraints. In Boumjimar's world, Laura – a tattooed lady who he met in the smoking area at Dalston Superstore, a club in London – meets Napoleon, standing bold with his signature hat. This is a fantastical world of chance encounters; at every turn a myth awaits.

Like a finger impression on bare skin, the vessels contain traces of touch and feel, turning these solid ceramics into organic forms. Perhaps the vases are also vessels of memory (bodily memory in particular), holding imprints of bodies and spaces that exist on the margins. As in Boumjimar's larger practice, these works reference the fleeting nature of queer existence, where bodies meet in liminal spaces safe from oppressive and harmful heteronormative structures.

6. Ribka M. Pattinama Coleman i samarbejde med Jerrold Saija og Finn Maätita

Hela Hela Arumbai, 2025

Aluminium, stål, indigo pigment, mangrove pigment,
akrylmaling med aluminium på bomuld, nelliker

Glossary of sketches, 2025

Video (8:41 min.)

Oma, Haruku, 2025

Video (6:06 min.)

Song, 2025

Lyd (1:57 min.)

Hoved vokalist: Noam Boaz Feldman Lewerissa-Mohapeloa

Inspireret af den molukanske sang *Hela Hela Arumbai*, der beskriver hejsningen af sejl som en opfordring til kollektiv handling, reflekterer dette projekt over Moluku-øernes komplekse historie. Som et knudepunkt for handelsveje er øerne gennem århundreder blevet udsat for kolonial udplyndring og folkedrab. I samarbejde med Jerrold Saija og Finn Maätita præsenterer Ribka M. Pattinama Coleman her et værk, der viser, hvordan molukanske fortællinger lever videre – båret over verdenshave og gennem generationer.

Disse udeladte historier præsenteres til *Afgang 2025* i en genfortolket baileo – et traditionelt fælleshus, der i Molukkernes landsbyer bruges til forsamlinger, ritualer og konfliktløsning. Her er konstruktionen skabt af ophængte lensoer, der danner et intimt rum for historiefortælling. Disse lensoer er dekoreret med 1:1 naturtro aluminiumsafstøbninger af muskatnød og nelliker – eftertragtede krydderier, der er hjemmehørende på Maluku.

I samarbejde med balinesiske håndværkere har kunstnerne benyttet sig af traditionelle teknikker til at farve lenso-stoffet med mangrove og indigo, der bliver stedfortrædere for nellike og

muskatnød. Denne udskiftning vidner om både tab og tilpasning og afspejler det molukanske folks modstandskraft over for varig ødelæggelse. Stoffernes håndtrykte motiver vidner om et omfattende arkiv af skitser, tekster og research om handelsruter, udvindingshistorier og nedarvet viden, som kunstnerkollektivet har opbygget gennem mange år. Ét motiv katalogiserer navnene på de bjerge i det centrale Maluku, som kunstnerne har læst eller hørt om i myter og legender.

På stoffet står ordene:

Vores forfædre kendte disse bjerge.

Vores forfædre mødtes her.

Vores forfædre kæmpede med hinanden her.

Vores forfædre elskede hinanden her.

6. Ribka M. Pattinama Coleman in collaboration with Jerrold Saija and Finn Maätita

Hela Hela Arumbai, 2025

Aluminium, steel, indigo pigment, ceriope pigment,
acrylic aluminum paint on linen, cloves

Glossary of sketches, 2025

Video (8:41 min.)

Oma, Haruku, 2025

Video (6:06 min.)

Song, 2025

Sound (1:57)

Main vocalist: Noam Boaz Feldman Lewerissa-Mohapelo

Inspired by the Moluccan song *Hela Hela Arumbai*, which calls for collective action through the raising of sails, the project reflects on the complex history of the Maluku Islands, the locus of the world's spice routes, which have endured colonial pillaging and genocide for centuries. Working in a collaborative way, Ribka M. Pattinama Coleman, with Jerrold Saija and Finn Maätita, presents a work that demonstrates how Moluccan stories persist and endure, carried across seas and generations.

These elided histories are presented in *Afgang 2025* in a reimagined baileo – a house for gathering and conflict-resolution common in Moluccan villages. This structure is created by hanging lensoes to create a space for storytelling. The lenso are ornamented with one-to-one scale aluminium castings of nutmeg and clove, valuable spices native to the Maluku Islands.

Working with craftsmen from Bali, Indonesia, the artists use traditional techniques to dye the lenso fabric with mangrove and indigo, stand-ins for cloves and nutmeg. This substitution speaks to loss and adaptation, echoing the Moluccan people's ongoing resilience and navigation of continued

destruction.

The hand-printed motifs on the fabrics illustrate an expansive repository of sketches, texts and research into trade routes, extraction histories and ancestral knowledges that the artist collective has been accumulating for years. One particular motif lists all the names of the mountains in central Maluku that the artists read or heard about through legends.

On the fabric we read the words:

*Our ancestors knew these mountains.
Our ancestors met each other here.
Our ancestors fought each other here.
Our ancestors loved each other here.*

7. Katja Crevar

In Search of Serendipity: You May Kiss The Bride, 2025

Performance.

11. april 2025. En slags hvid kjole.

30 minutters sejlads fra Nyhavn til Nyhavn.

Bobler.

Call Mark Video Collective opfører
videodokumentation.

Musikere opfører Georg Friedrich Händels
Water Music Suite in F Major – Adagio, HMW
348, dearrangeret af Jeppe Zeeberg. (Faktisk er
alle følgende arrangementer samt al musikalsk
direktion af ham.)

Håkon Guttormsen spiller trompet.

Calum Builder spiller saxofon.

Petter Hängsel spiller trombone.

Kristian Tangvik spiller tuba.

Christianiacykler. Procession når frem til porten
ved Kunsthall Charlottenborg. Musikere opfører
Marche Pour L'Orchestre Des Éléphants De Rêve
– *Part I-II* af Jeppe Zeeberg. Kunstner, brudepiger,
tilfældige forbipasserende og fotografer opfører *My*
Top10 Wedding Photo Places in Copenhagen: No. 1.
Nogle fotografier.

Kl. 18:00 i Kunsthall Charlottenborg (dansk tid).
En tur rundt gennem udstillingen indtil fødderne
stopper her.

Samme musikere opfører nu *Schmücke dich, o*
liebe Seele, BWV 180 af Johann Sebastian Bach,
dearrangeret.

Et stort bord sættes op.

Vielsesritual.

Ceremony Script oplæses af én person gennem en
megafon.

Ceremony Script oplæses af mere en én person på
samme tid. Kunstneren siger muligvis *I do*. Og så
ringen.

Kontrakten *Till Death Do Us Part* underskrives af
Kunstneren og Kunsten.

En fotograf opfører *Sweet Memories* af Ida
Schrader.

Musikere opfører *Marche Pour L'orchestre Des*
Éléphants De Rêve – Part III.

Bryllupskage.

Ivory Tower (2024), porcelæn. Dearrangeret.

Crème de la crème af Zita Mihályi.

Finger Excercise (1983) af Larry Miller.
Mund.

Videre til det næste værk når det er tid til det.

Tak til Nebbiolo Winebar, Gaarden & Gaden og
FriendShips for støtte.

7. Katja Crevar

In Search of Serendipity: You May Kiss The Bride, 2025

Katja Crevars afgangsværk forvandler rituallet omkring afgang fra kunstakademiet til en dybt personlig bryllupsceremoni, hvor kunstneren gifter sig med selve Kunsten.

Som Crevar selv siger: *“Dette er hverken et iscenesat bryllup eller en genopførsel af et eksisterende ritual. Det er en vielse, formet af den kontekst, jeg lever og arbejder i. I disse omgivelser – min institution, mit kald, mit arbejdssted – har jeg besluttet at gifte mig med det, jeg elsker, det, som jeg vil fortsætte med at drømme sammen med for evigt. Ceremonien udfolder sig som en levende, kollektiv happening, bundet til dette øjeblik, dette sted og de flydende strukturer, der præger det kunstneriske og det institutionelle liv.”*

Brylluppet finder sted på ferniseringsdagen for *Afgang 2025* og opstår af den særlige stemning, der omgiver begivenheden. Her, svævende et sted mellem forhåbning og ambition, forsøger Crevar at forene ægteskabets ritualer med den kunstneriske praksis’ grænsetilstand, som hun befinder sig i lige nu.

Katja Crevar’s work for *Afgang 2025* transforms the ritual of an art school graduation into a deeply personal marriage ceremony: one in which the artist weds Art itself.

In Crevar’s words: *‘This is not a staged wedding, nor a re-enactment of an existing ritual. It is an act of devotion, shaped and led by the contexts in which I live and work. Within this sacred space – my institution, my calling, my workspace – I marry what I love, what I am ready to dream with, and for. The ceremony unfolds as a lived, communal event, bound to this moment, this place and the shifting structures that shape both artistic and institutional life.’*

The wedding takes place during the *Afgang 2025* opening day, emerging from the charged environment surrounding the occasion. Between expectation and aspiration, Crevar aims to merge the rites of marriage within the liminality of artistic practice.

7. Katja Crevar

In Search of Serendipity: You May Kiss The Bride, 2025

Performance

11. April 2025. Dress kind of white.

30 min. boat ride from Nyhavn to Nyhavn.

Bubbles. Call Mark Video Collective performs live video documentation.

Musicians performs Georg Friedrich Händel's *Water Music Suite in F Major – Adagio, HWV 348*, dearranged by Jeppe Zeeberg. (In fact, all futher musical arrangements and musical direction is by this guy.)

Håkon Guttormsen plays trumpet.

Calum Builder plays saxophone.

Petter Hängsel plays trombone.

Kristian Tangvik plays tuba.

Christiania bikes. Processional parade reaches the arched doorway of Kunsthall Charlottenborg.

Musicians performs *Marche Pour L'orchestre Des Éléphants De Rêve – Part I-II* by Jeppe Zeeberg.

Artist, bridesmaids, accidental passers-by and photographer performs *My Top10 Wedding Photo Places in Copenhagen: No.1*. Bunch of photographs.

18:00 inside Kunsthall Charlottenborg (Danish Time). Walk around the exhibition until steps reach here.

Same musicians now performing *Schmücke dich, o liebe Seele, BWV 180* by Johann Sebastian Bach, dearranged by jeppe Zeeberg

A large table is set.

Wedding ceremony.

Ceremony Script is read by a person through megaphone.

Ceremony Script is read by more than one person at the same time. Artist might say *I do*. Then the ring. Signing of the contract *Till Death Do Us Part* by Artist and Art.

Photographer performs *Sweet Memories* by Ida Schrader.

Musicians performs *Marche Pour L'orchestre Des Éléphants De Rêve – Part III*.

Wedding Cake.

Porcelain *Ivory Tower* (2024). Dearranged.

Crème de la crème by Zita Mihályi. *Finger Exercise* (1983) by Larry Miller. Mouth.

Move on to the next one when you feel it's time.

Thanks to Nebbiolo Winebar, Gaarden & Gaden and FriendShips for support of this artwork.

8. Hannibal Dahl

Wormhole-ergonomics, 2025

Inkjetprint, voks, pigmenter, aluminium, medium, kabler, stof på paneler /

Inkjet print, wax, pigments, aluminium, medium, cables, textile on panels, 355 x 200 cm.

Orbit-limb, 2025

Inkjetprint, voks, pigmenter, aluminium, medium, stof på panel /

Inkjet print, wax, pigments, aluminium, medium, textile on panel, 153 x 161 cm.

Infrastructure, 2025

Grafit på papir / Graphite on paper, 42 x 29,7 cm., ramme / frame: 53 x 40 cm.

Infrastructure, 2025

Grafit på papir / Graphite on paper, 21 x 29,7 cm., ramme / frame: 31 x 40 cm.

Hannibal Dahls arbejde placerer sig i strømningen af kunstnere og tænkere, der undersøger menneskets position i en verden, der er transformeret af teknologisk acceleration. Til *Afgang 2025* viser Dahl to distinkte sider af sin praksis. I den ene arbejder han med digitale billeder, der fysisk efterbearbejdes med materialer som voks og pigmenter. Derved opstår en dialog mellem maskinens præcision og den taktile, fysiske skabelsesproces. I den anden præsenterer han håndtegnede anatomiske studier udført i grafit.

Disse værker kan måske læses som kropslige netværk, der spejler teknologiske strukturer og elektriske kredsløb. Samtidig understreger de menneskekroppens organiske porøsitet. De digitale print tilføjes skulpturelle lag, der er med til at fremkalde en illusorisk dybde. Voksen skaber en rå, nærmest legemlig fornemmelse, der står i kontrast til ledningerne og det digitale farvespektrum.

Kroppen fremstår fragmenteret og spejlet. Fornemmelsen af tid og rum synes nærmest at trække sig sammen. Vi konfronteres med fremmedgørelsen og accelerationens virkning og anspores måske til at overveje, hvordan teknologiske fremskridt omstrukturerer vores virkelighed. Hvor befinder vi os egentlig i dette feedback-loop af eksistens, teknologi og transformation?

Hannibal Dahl works in a lineage of artists and philosophers who grapple with the role of the human in a world transformed by technological acceleration. Here in *Afgang 2025*, Dahl presents two distinct aspects of his practice. In one, he begins with digital imagery before physically intervening with materials such as wax and pigments, creating a dialogue between mechanical precision and the tactile, corporeal experience of making. In the other, he presents hand-drawn anatomical renderings in graphite.

Perhaps these works can be read as corporeal circuits – veins, networks and loops – mirroring technological structures while emphasising the organic inconsistencies of human biology. Prints are layered with sculptural elements, transforming flat surfaces into textured forms that demonstrate a metamorphosis. The use of wax introduces a visceral, bodily presence, blurred by the inclusion of wires and digital tones.

In these works, the body is fragmented and mirrored. The sense of space and time almost seem to contract. We feel the effects of alienation and acceleration. Maybe we are inspired to think about how technological progress restructures our reality, and where we sit in a feedback loop of existence, technology and transformation.

9. Astrid Edith

Sleeping Viewer, 2025

HD Video (11:32 min.), farve, ingen lyd, plastikstole, varierende dimensioner /

HD Video (11:32 min.), color, no sound, plastic chairs, dimensions variable

Ved første øjekast er det svært at afgøre, hvad der egentlig afbildes i Astrid Ediths *Sleeping Viewer*. Denne forvirring er central for hendes praksis, som ofte befinder sig i en gråzone – et grænseområde mellem billedet og det, vi opfatter. Alligevel drages vi af værkets hypnotiske visuelle rytme. Måske fornemmer vi noget, som virker bekendt.

Det, vi ser, er en langsom, meditativ iagttagelse af en sovende plettet wobbegong-haj optaget i et akvarie i København. Vi ser bevægelserne af hajens gæller, når den trækker vejret, og vi rammes af rytmens genkendelighed. I kraft af sin lydløshed inviterer værket os ind i en tilstand af dyb kontemplation.

Herigennem får vi en form for adgang til en fælles, men forskelligartet oplevelse af vejrtrækning og hvile på tværs af arter.

Som en del af installationen indgår også en opstilling af hvide plastikstole, der både fungerer som skulpturelle elementer og som siddepladser. Stolene, der viser spor af tidligere brug, skaber et rum, hvor beskueren kan fordybe sig i et andet væsens slumrende ubevidsthed.

Med sit rolige, dvælende tempo udfordrer *Sleeping Viewer* vores vante måder at se på. Bevægelserne i nærbilledet og den langsomme fornemmelse udvisker skellet mellem det genkendelige og det fremmede, mellem menneske og dyr, mellem indre og ydre. Værket fremkalder en nærmest foruroligende intimitet og modsætter sig entydige fortolkninger for i stedet at opretholde en særlig tilstand af kropslig perception og opmærksomhed.

At first glance, it is difficult to discern what is depicted in Astrid Edith's *Sleeping Viewer*. This confusion is a key element in her practice, which is often situated in a space of ambiguity – between thresholds – between the image and what we perceive. Nevertheless, we are drawn in by a hypnotic visual rhythm. Perhaps we can sense something familiar.

What we see is in fact a slow, meditative observation of a sleeping Spotted Wobbegong shark filmed in an aquarium here in Copenhagen. We watch the breathing movements of the shark's gills, confronted by the familiarity in the motion. Devoid of sound, the work invites us into a state of fixation.

The film shows us the shared yet distant experience of breath and rest across species.

The installation includes white plastic chairs arranged in the exhibition space as both sculptural elements and functional seating. These chairs, each carrying traces of previous use, offer a space where the viewer can be drawn into a contemplative engagement with another being's dormant unconscious existence.

Through a quiet, deliberate pace, *Sleeping Viewer* destabilizes conventional ways of seeing. The movements in the close-cropped image and the slowness blur distinctions between the familiar and the alien, the human and the animal, the interior and the exterior. It evokes an eerie intimacy and resists easy interpretation, instead sustaining a state of attunement and embodied perception.

10. Alda Mohr Eyðunardóttir

Dráttir, 2025

Seriegrafi på plexiglas, primer, digitale optagelser, 16mm- og double-super 8 optagelser
(10:00 min.)

”*To not believe the idea of emptiness*” – denne sætning fra Alda Mohr Eyðunardóttirs film *Dráttir* kredser om den forestilling om tomhed, som synes rodfæstet i den historiske fremstilling af Færøerne; Eyðunardóttirs hjemland og det sted værket tager udgangspunkt i. Som en ønation er Færøerne ofte blevet usynliggjort geografisk og politisk under Kongeriget Danmark. For at udfordre den gængse repræsentation af Færøerne som ‘tomme’ leverer hun en ny skildring, der gør op med påført tavshed – hvad enten det gælder politiske strukturer, historiske narrativer eller personlige oplevelser af skam.

Værket udfolder sig gennem en række samtaler mellem Eyðunardóttir, filmskaberen Maria Gulbrandsø Tórgarð og forskeren Turið Nolsøe. Samtalerne springer mellem den komplekse diskurs omkring abort samt færingers selvforståelse gennem historien. Deres ord, som overleveres gennem lyd og undertekster, vidner om tyngden af traditioner, kulturelle forventninger og den viden, der eksisterer uden for skriftlige kilder.

Det analoge filmmedie skaber et skrøbeligt og uperfekt billede, der regenererer de flygtige øjeblikke, som ofte går tabt i den fremherskende dokumentation af Færøerne. Denne skrøbelighed og dobbelthed viderebygges i installationen, hvor filmen projiceres på en transparent baggrund med en mat cirkel, der synliggør billedet og underteksterne.

Filmens dialog foregår på færøsk, og publikum kan kun læse underteksterne ved at bevæge sig rundt om værket og går dermed glip af billedsporet. Søgen efter mening bliver her en fysisk handling, der spejler værkets tematikker. Ved at kollektivisere en fortælling, der ofte er omgærdet af tavshed, bliver Eyðunardóttirs værk både en refleksion over skam og et rum for synlighed, hvor det usagte endelig får en stemme.

Lydbillede: Anna Katrin Ø. Egilstrøð

Kunstneren ønsker særligt at takke: Maria Gulbrandsø Tórgarð, Turið Nolsøe, Anna Katrin Ø. Egilstrøð, Jane Jin Kaisen, Tinne Zenner, Rakul Jónheðinsdóttir Tróndheim, Katrin Ottarsdóttir, Anný Djurhuus Øssursdóttir, Maria Lyager, Høgni Jákupsson, Bjørt Óladóttir Joensen og The Koda-Føroyar Cultural Fund.

10. Alda Mohr Eyðunardóttir

Dráttir, 2025

Screenprint on plexi glass, primer, digital footage, 16mm- and double super 8 footage
(10:00 min.)

”To not believe the idea of emptiness” – this excerpt from Alda Mohr Eyðunardóttir’s film, *Dráttir*, relates to the idea of emptiness rooted in the historical portrayal of the Faroe Islands, Eyðunardóttir’s homeland and a site of political contestation. As an island nation, the Faroe Islands have often been rendered invisible, both geographically and politically, under the Danish kingdom. To counter the popular representation of the Faroe Islands as ‘empty’, she offers a new portrayal that resists imposed silences, whether in political structures, historical narratives or personal experiences of shame.

The work unfolds through a series of conversations between Eyðunardóttir, the filmmaker Maria Guldbrandsø Tórgarð and researcher Turið Nolsøe, jumping between the complex discourse around abortion and the history of self-perception of Faroese people. Their words surface through subtitles and sound, revealing the weight of tradition, cultural expectations and knowledge that exists beyond the written record.

The medium of analogue film produces an image that is fragile and imperfect, reconstituting the ephemeral moments that are lost in popular documentation of the Faroes. This fragility and duality are picked up in the installation, where the film is projected onto a transparent backdrop with a centre that makes the picture as well as the subtitles visible.

The dialogue in the film is in Faroese, so audiences can only access the subtitles by circumambulating the work, at which time they are deprived of the image. Here, the search for meaning becomes a physical act mirroring the themes of the work. By collectivising a narrative that is often shrouded in secrecy, Eyðunardóttir’s work becomes both a meditation on shame and a space for visibility, where the unsaid is finally given voice.

Soundscape: Anna Katrin Ø. Egilstrøð

The artist would like to thank: Maria Guldbrandsø Tórgarð, Turið Nolsøe, Anna Katrin Ø. Egilstrøð, Jane Jin Kaisen, Tinne Zenner, Rakul Jónheðinsdóttir Tróndheim, Katrin Ottarsdóttir, Anný Djurhuus Øssursdóttir, Maria Lyager, Høgni Jákupsson, Bjørt Óladóttir Joensen and The Koda-Føroyar Cultural Fund.

11. Nadia Gueddouh

It, 2024-25

Oliepastel, tørpastel, voks, papir, lærred / Oil pastel, dry pastel, wax, paper, linen.

Nadia Gueddouhs værker dykker ned i et indre univers og strækker sig samtidig helt ud til kosmos yderste grænser. Hendes malerier kunne være skabt i kroppens dybeste afkroge, eller måske er de blevet til i universets udkant.

Gueddouh lader sig inspirere af den belgiske maler Michel Seuphors ord: ”*Der må findes et maleri, der er fuldstændig uafhængigt af figurer og genstande – et, der ikke illustrerer noget, ikke fortæller en historie og ikke gengiver en myte.*”

Gueddouhs praksis er en opløsningsproces – af jeget, af tanken, af enhver konceptuel ramme, der giver adgang til det stille, sanselige nu. Hun arbejder med olie, pigment og pastel på lærred i en langsom og immersiv proces, der udfolder sig over tid, mens farverne vokser frem som ud af intet og påvirker kompositionens udvikling. Her er en instinktiv praksis på spil, hvor maleriet ikke længere er et redskab til at gengive noget eller en forlængelse af kunstneren selv, men en handling, der ophæver grænsen mellem krop og rum.

Nadia Gueddouh’s works simultaneously plunge into an internal world and extend to the furthest reaches of the cosmos. These are paintings that could have been created from within the deepest parts of the body. They could also be the edge of the universe.

She takes inspiration from this quote by Belgian painter Michel Seuphor: ‘*There must be a painting completely independent of the figure or object, which does not illustrate anything, does not tell a story and does not present a myth*’.

Gueddouh’s work is a practice of dissolution – of the self, of thought, of conceptual framing – offering an entry point into the silent, sensory now. Working with oil, pigment and pastel on linen, her process is slow and immersive, unfolding over time, as colour emerges – as if from nowhere – and guides the composition. There is an instinctive practice at play here, where painting is not a representative tool and no longer an extension of the artist but, rather, an act where the boundary between self and space disappears.

12. Lucille Groos

Lucille's Peep Show, 2025

HD Video, lyd, single screen, loop / HD video, sound, single screen, loop

(8:08 min.)

Lucille's Peep Show er en film, der undersøger de sociale og kulturelle besættelser, dobbeltmoral og moralske panikker omkring kvindelig seksualitet. Kunstneren fortæller: *"Ved at genskabe, genopføre og omforme elementer fra film og litteraturhistorien om kvindelig seksualitet skaber jeg et privat rum for fantasi og begær, som introduceres til og præges af en offentlighed, der betragter kvindelig erotik, lyst, pubertet og tidlig ungdom som pirrende underholdning."*

I *Lucille's Peep Show* parafraserer Lucille Groos filmiske greb fra Giallo-genren (en italiensk filmtradition, der blander mordgæder, horror og thriller) for at skildre den kropslige oplevelse af pubertet og farerne ved at blive et offentligt spektakel. Groos påpeger, at mens kvinders fantasi og forestillingsverden forbliver et trygt rum, kan man, ved at træde ud af denne indre verden, risikere at blive udsat for vold.

Filmen trækker på kulturelle fortællinger om pigers tidlige ungdom som Elvira Madigan, Alice (fra *Alice i Eventyrland*) og Lolita. Ved at løsrive disse historier fra deres oprindelige kontekster blotlægges manipuleringen af uskyld og perversion, som patriarkalske strukturer afstedkommer. Elvira Madigan – den danske cirkusartist fra århundredeskiftet, hvis mord er blevet mytologiseret som en tragisk kærlighedshistorie – spilles af en dukke, der tidligere har været vist på Tåsinge Museum i en udstilling om Elvira Madigan. Groos' film gør os utilpasse på en måde, som tidligere skildringer af Elvira eller Lolita ikke har tilstræbt. Ved at skabe denne foruroligende effekt opfordrer hun os til at sætte spørgsmålstejn ved den vedvarende romantisering af grooming og udnyttelse.

Lucille's Peep Show is a ten-minute film that examines the social and cultural obsessions, hypocrisies and moral panics surrounding girlhood and sexuality. In the artist's words: *'By recreating, re-enacting and reconfiguring elements from film and literary history around female sexuality, I create a private realm of girlhood fantasies and desires that are introduced to and shaped by a public sphere that treats female erotism, desire, puberty and adolescence as public entertainment and titillation.'*

In *Lucille's Peep Show*, Lucille Groos adapts the techniques of Giallo murder mysteries (a style of Italian murder, horror and thriller films) to highlight the bodily experience of puberty and the dangers of becoming a public spectacle. While female fantasy and imagination remain a safe space, Groos suggests that stepping outside of this internal world can expose one to violence.

The film borrows from the cultural histories of young female figures such as Elvira Madigan, Alice (from *Alice in Wonderland*) and Lolita. These stories, stripped from their original contexts, are reconfigured to showcase the grotesque manipulation of innocence and perversion within patriarchal frameworks. Elvira Madigan, a Danish circus performer from the turn of the century, whose murder has been widely mythologised as a tragic love story, is recast using an Elvira Madigan doll formerly exhibited at Taasinge Museum. Groos's film makes us uncomfortable in ways that previous depictions of Elvira or Lolita do not aspire to. In producing this unsettling effect, she makes us question the persistent romanticisation of grooming and exploitation.

13. Seraina Grupp

The Garden of Decay, 2025

Elementer fra haven, *Garden of Decay*, kort og låne-cykler /

Items from the *Garden of Decay*, maps and transfer bikes

Til *The Garden of Decay* har Seraina Grupp brugt over et år på at bevare naturen i den nu nedlukkede restaurant Amass' have på Refshaleøen i København. Da hun stødte på det forladte og forsømte sted, samlede hun områdets beboere for at forvandle de efterladte rester af haven til materiale for worldbuilding: Hønehuse blev opført, drivhuse restaureret, og der blev bygget køkkener på stedet. Målet med denne forvandling var at bevare biodiversiteten, videreføre et eksisterende økosystem og afprøve nye måder at forbinde naturen med fødevarer systemer. Med sit projekt spørger kunstneren: Hvorfor spise ved stabile borde, når alt, vi spiser, kommer fra ustabile systemer?

Braiding Sweetgrass (2013) af Robin Wall Kimmerer, som har været en særlig inspiration for Grupp, begynder med *Skywoman Falling*, skabelsesmyten om Turtle Island. Ifølge myten falder Skywoman fra sin himmelverden mod Jorden, hvor hun gribes af en flok gæs. Med hjælp fra forskellige dyr skaber hun et nyt land ved navn Turtle Island. Kimmerer skriver: "*Skywomans efterkommere er ikke kvinder, der viger tilbage fra kanten, når det gælder om at beskytte livet.*"

Besøgende inviteres til at låne cykler i kunsthallens billetsalg og tage turen ud til *The Garden of Decay* for at opleve, hvad der er på spil i kampen for at beskytte livet på Refshaleøen.

Information om transport, havens placering og eventprogram kan findes her:

In *The Garden of Decay*, Seraina Grupp has dedicated more than a year to the act of protecting life at the former Amass Garden at Refshaleøen in Copenhagen. Confronting a failed and derelict site, Grupp brought together nearby residents and worked to convert abandoned material into world-building material: building chicken coops, restoring greenhouses and creating kitchens on site. The aim of this overhaul was to maintain biodiversity, continue a pre-existing ecosystem and test out new forms of relating the environment to food systems. She asks: why should we eat from a stable table if everything we eat is from unstable systems?

Braiding Sweetgrass (2013) by Robin Wall Kimmerer – an inspiration for Grupp's work – begins with *Skywoman Falling*, the creation myth of Turtle Island. In the myth, Skywoman falls from her home of Skyworld to Earth, where she is caught by a flock of geese and then helped by the other animals, who work with her to create a new land known as Turtle Island. Kimmerer says: '*Skywoman's descendants are not women who would step away from the edge, if it meant the protection of life.*'

We invite you to borrow a bicycle from the reception at Kunsthall Charlottenborg and visit *The Garden of Decay* to find out what is at stake in the protection of life.

Information regarding transportation, garden location and event programming included here:

13. Seraina Grupp

The Garden of Decay, 2025

Elementer fra haven, *Garden of Decay*, kort og låne-cykler /

Items from the *Garden of Decay*, maps and transfer bikes

Til *The Garden of Decay* har Seraina Grupp brugt over et år på at bevare naturen i den nu nedlukkede restaurant Amass' have på Refshaleøen i København. Da hun stødte på det forladte og forsømte sted, samlede hun områdets beboere for at forvandle de efterladte rester af haven til materiale for worldbuilding: Hønehuse blev opført, drivhuse restaureret, og der blev bygget køkkener på stedet. Målet med denne forvandling var at bevare biodiversiteten, videreføre et eksisterende økosystem og afprøve nye måder at forbinde naturen med fødevaresystemer. Med sit projekt spørger kunstneren: Hvorfor spise ved stabile borde, når alt, vi spiser, kommer fra ustabile systemer?

Braiding Sweetgrass (2013) af Robin Wall Kimmerer, som har været en særlig inspiration for Grupp, begynder med *Skywoman Falling*, skabelsesmyten om Turtle Island. Ifølge myten falder Skywoman fra sin himmelverden mod Jorden, hvor hun gribes af en flok gæs. Med hjælp fra forskellige dyr skaber hun et nyt land ved navn Turtle Island. Kimmerer skriver: "*Skywomans efterkommere er ikke kvinder, der viger tilbage fra kanten, når det gælder om at beskytte livet.*"

Besøgende inviteres til at låne cykler i kunsthallens billetsalg og tage turen ud til *The Garden of Decay* for at opleve, hvad der er på spil i kampen for at beskytte livet på Refshaleøen.

Information om transport, havens placering og eventprogram kan findes her:

In *The Garden of Decay*, Seraina Grupp has dedicated more than a year to the act of protecting life at the former Amass Garden at Refshaleøen in Copenhagen. Confronting a failed and derelict site, Grupp brought together nearby residents and worked to convert abandoned material into world-building material: building chicken coops, restoring greenhouses and creating kitchens on site. The aim of this overhaul was to maintain biodiversity, continue a pre-existing ecosystem and test out new forms of relating the environment to food systems. She asks: why should we eat from a stable table if everything we eat is from unstable systems?

Braiding Sweetgrass (2013) by Robin Wall Kimmerer – an inspiration for Grupp's work – begins with *Skywoman Falling*, the creation myth of Turtle Island. In the myth, Skywoman falls from her home of Skyworld to Earth, where she is caught by a flock of geese and then helped by the other animals, who work with her to create a new land known as Turtle Island. Kimmerer says: '*Skywoman's descendants are not women who would step away from the edge, if it meant the protection of life.*'

We invite you to borrow a bicycle from the reception at Kunsthall Charlottenborg and visit *The Garden of Decay* to find out what is at stake in the protection of life.

Information regarding transportation, garden location and event programming included here:

14. Frej Volander Himmelstrup

Calculated Spasms, 2025

2 kanals 4K video / 2 channel 4K video

(13:00 min.)

Companions, 2025

Mundblade til saxofon / Saxophone reeds

Calculated Spasms er en tokanals videoinstallation, der udfolder sig som en improviseret jazzkoncert – fyldt med akustiske genklange og uventede melodiske drejninger. Filmen bevæger sig gennem en række forskellige rum: et planetarium, et observatorium, en kontorbygning samt et saxofonværksted. Med disse vignetter skaber Frej Volander Himmelstrup en ikke-lineær meditation over rytme, tab, absurditet og improvisation.

I filmens centrum står kunstnerens far, en saxofonist med demens, der trods sin sygdom stadig kan spille. Når han optræder side om side med raske musikere, udviskes forskelligheden mellem dem. Filmen pendulerer mellem hukommelsens forfald og den kropslige viden, der står tilbage og udfolder en fortælling gennem brudstykker af lyd og billede. En stemme, der kæmper for at finde ordene, glider over i et saxofonisk åndedræt, et stjerneskrud genlyder som en velkendt melodi og et blik mod himlen bliver til et kig indad.

Calculated Spasms is a two-channel film installation that unfolds like an impromptu jazz concert, full of acoustic resonances and unexpected turns. In the film, we are led through different sites of happening: a planetarium, an observatory, an office complex and a saxophone repair shop. Through these vignettes, Frej Volander Himmelstrup constructs a non-linear meditation on rhythm, loss, absurdity and improvisation.

At the film's core is the artist's father, a saxophonist with dementia, who can still play despite his cognitive impairment. We see him in the film, playing alongside musicians of sound mind, unable to distinguish the difference between them. The film oscillates between the loss of memory and the presence of embodied knowledge, offering fragments through sound and image. A voice struggling to form words dissolves into saxophonic breaths, shooting stars become echoes of familiar tunes and the act of gazing upwards becomes the same as looking inwards.

14. Frej Volander Himmelstrup

Calculated Spasms, 2025

2 kanals 4K video / 2 channel 4K video

(13:00 min.)

Kreditering / Credit list:

Instruktør / Director: Frej Volander Himmelstrup

Filmfotograf / Director of Photography:

Emil Aagaard, DFF

B-Foto / 1st assisting camera:

Erik Christian Hertel

Klapper / Clapper loader:

Natalia Anna Ciepiel

Lysmester / Gaffer: Joe McCrae

Kostumer / Costumier: Sascha Valbjørn

Scenografi / Scenography: Aurora Lucia

Lyd / Sound Recordist: Mads Ulriksen

Produktionsassistent / Set production assistant:

Erdal Bilici

Lokationer / Locations:

Jazzhouse Montmartre

Bech-Bruun

I.K. Gottfried

Observatoriet i Øster Voldgade

Tycho Brahe Planetarium

Udstyr / Equipment:

Solidarisk Kameraudlejning

Storyline rental

Fondsstøtte / Funding:

Sozziparken v/søstrene Sozzis kultur
og fritidsfond

Edel og Wilhelm Daubenmerkl

Almenvelgørende Fond

Lizzi og Mogens Staal Fonden

Statens Kunstfond

Medvirkende / Cast:

Ole Himmelstrup

Michael Himmelstrup

Astronom / Astronomer: Sarah Boberg

Kontoransat / Office worker: Simon Bennebjerg

Musik / Music:

Jan Harbeck

Frej Volander Himmelstrup

Monika

Tak til / Thanks to:

Susse Volander

Seamus McNally

Frederikke Dahl Hansen

Mathæus Bech

Jan Harbeck

Peter Jessen

Marlene Leuchtmann

Mathilde Schelin

Victor Vejle

Björg Birkholm Magnúsdóttir

Uffe Gråe Jørgensen

Claes Hedlund

15. Noah Holtegaard

4.48 Dysphoria, 2025

Video (11:43 min.)

4.48 Dysphoria er et kærligt modsvar til Sarah Kanes værk *4.48 Psychosis* (1999). Kanes teaterværk er på sin vis et tragisk kærlighedsbrev til en endnu ufødt elsker. I Noah Holtegaards film svarer denne fremtidige elsker på Kanes teaterstykke. Hvor Kanes værk er en hjerteskræende skildring af psykiatriske institutioner indefra og hendes egne kampe med krop og sind som queer kvinde, undersøger Holtegaard patologiseringen af transpersoner – og særligt den sygeliggørelse, som transpersoner oplever i sundhedsvæsenet.

Værket balancerer sorg og modgang med ømhed og poesi for at fremstille både smerten og skønheden i queerpersoners virkelighed. Beskueren inviteres ind i videoens fragmenterede univers, som spejler de brud og uregelmæssigheder, der præger transoplevelsen.

4.48 Dysphoria is a loving response to Sarah Kane's theatre play *4.48 Psychosis* (1999). Kane's play is, in part, a tragic love letter to a future lover not yet born. In Noah Holtegaard's film, the future lover responds. While Kane's play is a haunting portrayal of the inner workings of mental health institutions and her struggles with body and mind as a queer woman, Holtegaard's work looks at the pathologisation of trans identities, specifically the ill-treatment of trans people within the healthcare system. Balancing sorrow and hardship with tenderness and poetry, the film captures both the pleasure and pain of queer life.

The work invites viewers to navigate its fragmented form, mirroring how trans people's lives often follow timelines different than the norm. Structured non-linearly, the work invites viewers to navigate its fragmented form, mirroring the discontinuities present in the trans experience.

15. Noah Holtegaard

Jeg håber, du kan elske en som mig
(*I hope you can love someone like me*), 2025

Flamingo, skum, spartelmasse, maling, træ, metal / Styrofoam, foam, filler, paint, wood, metal

Gennem livet skrev H.C. Andersen adskillige kærlighedsbreve til sin ven, embedsmanden Edvard Collin, som afviste Andersens kærlighed. Da Collin senere giftede sig med sin hustru Henriette, skrev Andersen eventyret *Den lille havfrue* om en havfrue, der forelsker sig i en prins, hun aldrig kan få, fordi han vælger en 'rigtig' kvinde.

I *Jeg håber, du kan elske en som mig* vækker Noah Holtegaard denne bortgemte kærlighedshistorie til live med en monumental skulptur af en CNC-fræset havmand, der omsorgsfuldt omfavner sin prins. Skulpturen er skabt ud fra 3D-scanninger af transmaskuline personer og genfortolker *Den lille havfrue* fra et transperspektiv – en personlig historie, der bliver til en politisk intervention. Holtegaards værk udfordrer de rammer, der forsøger at definere og begrænse transkroppe. Med denne nyfortolkning af en 1800-tals klassiker skaber kunstneren en alternativ historie, hvor queer og transidentiteter løftes frem og monumentaliseres. Ved at sammenflette litteratur, myter og personlige vidnesbyrd modarbejder Holtegaards praksis udslettelsen og forlanger både anerkendelse og forandring. For hvad kan bedre skabe en ny verden, en queer utopi, end to elskeres omfavnelse?

H.C. Andersen, acclaimed author of *The Little Mermaid*, wrote several love letters throughout his life to his friend, the civil servant Edvard Collin, who rejected Andersen's affections. Later, when Collin married his wife Henriette, Andersen wrote the fairy tale *The Little Mermaid*, about a mermaid who falls in love with a prince she can never have, as he marries a 'real' woman.

In *Jeg håber, du kan elske om mig* (*I hope you can love someone like me*), Noah Holtegaard brings this erased love story to life in a monumental sculpture of a CNC-milled merman embracing his prince. The sculpture, which is made from 3D scans of transmasculine people, recasts *The Little Mermaid* through a trans perspective, turning personal narrative into political intervention. Holtegaard's work challenges the frameworks that seek to define and constrain trans bodies. In reimagining a 19th-century classic, the artist offers an alternative history where queerness and transness are monumentalised. By weaving literature, myth and personal testimony, Holtegaard's art resists erasure, demanding both recognition and transformation. What else more than a lovers' embrace can build a new world, a queer utopia?

16. Roj Kart

Til(be)hør, 2025

Lærred, maling, varnish, kæde, wire / Canvas, paint, varnish, chain, wire

Roj Karts monumentale værk, der pryder indgangen til Kunsthall Charlottenborg, byder gæsterne velkommen til årets afgangsudstilling. *Til(be)hør* er både en foræring til de besøgende og et krav om at blive set og hørt.

Kart er uddannet kalligraf og hendes kompositioner er ofte konstrueret som et sufi-trance-ritual: bølgende kurver, der snurrer ind og ud af en hellig geometri. Værket leder tankerne hen på et bedetæppe og referer samtidig til kunstnerens minder om et hverdagsligt sommerritual: at vaske tæpper og hænge dem til tørre på altanen.

Værket fungerer også som en portal, muligvis til et æterisk rige. Rundt om portalen har Kart malet *Datura*-planten, mere i daglig tale kendt som måneblomst: en sindsforandrende, hallucinogen plante, der kun blomstrer om natten. Brugt historisk på tværs af forskellige mystiske traditioner rundt om i verden, symboliserer måneblomsten de spirituelle oplevelser, Kart har haft gennem sit liv: hendes shamanistiske praksis, hendes matrilineære arv. Her er de psykedeliske blomster sammensat af en kaskade af organiske penselstrøg, der minder om sufi-dervishernes ekstatiske dans.

Kart henter inspiration fra digteren og astrologen Claire Nakti, hvis enkle vers "*som hun dansede i sin uudgrundelige dybde*" vækkes til live i måneskinnet.

Roj Kart's monumental work hanging over the entrance to Kunsthall Charlottenberg introduces members of the public to this year's *Afgang* exhibition. Titled *Til(be)hør*, this work is both an offering and a demand: to be seen and heard.

As a trained calligrapher, Kart's compositions are often constructed like a Sufi trance ritual: undulating curves twirling in and out of a sacred geometry. This particular work is an allusion to a prayer rug, hung in a way that recalls the artist's memories of a simple domestic summer ritual: washing and hanging rugs from the balcony to dry.

The canvas functions as a portal, possibly to an ethereal realm. Around the portal, Kart has painted the *Datura* plant, more colloquially known as moonflower: a mind-altering, hallucinogenic plant that only blooms at night. Used historically across different mystical traditions around the world, the moonflower symbolizes the spiritual experiences she's had throughout her life: her shamanic practice, her matrilineal heritage. Here, the psychedelic flowers are composed of cascading, organic brushstrokes that resemble the ecstatic dance of the Sufi dervishes.

Kart draws inspiration from poet and astrologer Claire Nakti, whose simple verse "*As she danced in her unfathomable profundity*" comes to life under the moonlight.

17. Andrej Kiripolsky

Have You Ever Seen Coal Burn?, 2025

Rustfrit stål, brunkulsaske, vand, kontaktmikrofon /

Stainless steel, brown coal ash, water, contact microphone

I årevis har Andrej Kiripolsky fulgt den langsomme nedlægning af Nováky kulkraftværket, som engang var hjertet i hans hjemby. Det omkringliggende samfund byggede deres liv op om kulindustrien, men led samtidig under dens konsekvenser. Nu, hvor kraftværket er lukket, står indbyggerne tilbage med usikker økonomi, en uvis fremtid og et landskab, der endnu bærer sporene af det, der blev udvundet, brændt og begravet.

I Have You Ever Seen Coal Burn? sammenfletter Kiripolsky personlig og industriel erindring i en dyster rumlig installation. Oprindeligt var kraftværket forbundet med et askedepot via et netværk af rør. En blanding af vand og flyveaske blev ført gennem dette funktionelle, men skrøbelige system. I dag er askedepotet dækket til, men eksisterer stadig under overfladen, mens rørene findes rundt omkring i landsbyerne som spredte rester – *ruinalia* – løsrevet fra deres originale formål.

Et svævende stålrør peger tilbage mod dette historiske og fossile industrielle system. Fra røret drypper vand langsomt og rytmisk på asken nedenunder, mens dråbernes ekko forstærkes og fylder rummet. I modsætning til de oprindelige rør i Nováky er dette rør fremstillet af rustfrit stål – et spekulativt greb, der antyder en ny fortælling for området. Når vandet rammer asken, som er hentet direkte fra kraftværket i Slovakiet, forvandles den til en glat, industriel slam. Kulkraftværkets restprodukt, der er blevet gravet frem fra jorden, synliggøres nu som et mindesmærke for de materielle rester af årtiers arbejde og miljødelæggelse.

Installationen svæver i den samme ubestemmelige zone som området omkring Nováky – hverken fuldt industrialiseret eller forvandlet til noget nyt. Mellem en industriel fortid og en ukendt fremtid afsøger værket, hvordan forandringer i klima- og energipolitik præger strukturen af de samfund, der er ladet tilbage.

For years, Andrej Kiripolsky has been following the slow dissolution of the Nováky Coal Power Plant – once the heart of his hometown. The community surrounding the plant at Nováky built their lives on this industry, but also suffered from its adverse effects. Now, after the closure of the plant, they are left with little economic stability, no clear future, and a physical environment that still holds the traces of what was extracted, burned and buried.

In *Have You Ever Seen Coal Burn?*, Kiripolsky weaves personal and industrial memory into a haunting spatial installation. At the original site, a network of pipes connected the plant to an ash pond, moving a mixture of water and ash through a system that was both functional and unstable. Now, the ash pond is buried, though still present underneath the surface, and these pipes are scattered throughout the village as ‘ruinalia’, detached from their original function.

Alluding to this theatre of operations, a suspended, levitating pipe releases slow, rhythmic drips of water onto ash, its amplified echoes filling the space. Unlike the pipes in Nováky, this one is rendered in stainless steel, a speculative gesture to create a new narrative for this place. When wetted, the mound of ash – brought directly from the site in Slovakia – turns into smooth, industrial silt. This brown coal residue is made visible after being excavated from beneath the ground: a monument to the material residue that remains after decades of labour and environmental reckoning.

The installation hangs in the same limbo zone as the region around Nováky – neither fully industrial nor fully transitioned into something else. In between industrial pasts and uncharted futures, we learn how energy and policy shifts affect the fabric of the communities left behind.

17. Andrej Kiripolsky

A Power Plant, 2025

Video (2:00 min.)

I november 2024 dokumenterede Andrej Kiripolsky den endelige lukning af det historiske Nováky kulkraftværk. I årtier ragede den høje skorsten op i bybilledet i den nordlige del af Slovakiets Nitra-region som et symbol på efterkrigstidens industrielle ambitioner. I denne video ser vi en helikopter sænke et præfabrikeret låg ned over skorstenen og forsegle den for altid.

Lukningen af værket var en del af EU's Green Deal fra 2019. Slovakiet, der i forvejen var presset af energikrise og økonomisk usikkerhed, var ude af stand til at forhandle særlige aftaler, modsat de andre EU-lande, og var derfor tvunget til at fortsætte udfasning af kul. Den såkaldte Just Transition Fund skulle hjælpe kulafhængige områder som Nováky med omstillingen, men i praksis skete der ganske få meningsfulde reinvesteringer og regionen står nu tilbage i et industrielt, økonomisk og energimæssigt limbo.

A Power Plant udbygger Kiripolskys vedvarende undersøgelse af industriens efterliv og landskaber i forvandling. Videoen skildrer ikke kulkraftværkets nedlukning som en afslutning, men som en afbrudt proces. Skorstenen, der engang stod som et vartegn for kuldrevet fremskridt, er nu en hul markør for en tid, der endnu ikke helt er forbi, og en region, der er blevet ladet i stikken. Kraftværkets fysiske rester lader sig ikke fjerne – de står tilbage som et monument over værkets historie og arv, et aftryk af årtiers arbejde, forurening og økonomisk afhængighed.

In November 2024, Andrej Kiripolsky filmed the final closure of the historic Nováky Coal Power Plant. For decades, the towering smokestack dominated the skyline of Slovakia's Upper Nitra region, standing as a testament to postwar industrial ambition. In this video, we see a helicopter lowering a prefabricated cover over the smokestack, closing it off forever.

The closure of the plant was a provision of the 2019 EU Green Deal. Suffering from energy insecurity and economic stress, Slovakia could not negotiate exemptions as other EU member states did, and continued to phase out coal as part of the deal. A reparative tool called the Just Transition Fund was meant to help coal-reliant regions like Nováky but, in reality, little meaningful reinvestment has happened, leaving this region in an industrial, economic and energy limbo.

A Power Plant extends Kiripolsky's ongoing engagement with industrial afterlives and landscapes in transition. The video does not frame the plant's closure as an endpoint but as an interrupted process. The smokestack, once a symbol of coal-driven progress, is now an empty marker of an era that has not yet fully disappeared and a region that has been left behind. The power plant's physical remnants resist erasure; they now stand as a monument to the plant's history and legacy marking decades of labour, pollution and economic reliance.

18. Jonas Kolecki

Obscura (Yellow), 2025

Maling på træ / Paint on wood

Fælles for Jonas Koleckis mange roller – som filminstruktør, maler, collagekunstner og bricoleur – er tiden, som er et centralt element. For Kolecki er tid ikke bare et essentielt redskab, men også et kraftfuldt motiv. Temaer som forfald og forgængelighed behandles i hans værker, der indfanger fornemmelsen af tidens flygtighed.

Værket, der vises her på *Afgang 2025*, demonstrerer effekten af tidens gang gennem maleriets mange lag. Kolecki går til lærredet som en filmskaber, der skaber billeder, som forandrer sig over tid – øjeblikke, der opstår, opløses og forvandles. På maleriets flade udspilles en konstant forhandling mellem lethed og tyngde, der vidner om den udvikling, motiverne undergår.

Med inspiration fra film, arkæologi og freskomaleri rummer værket motiver, der træder frem og forsvinder igen. Jonas Kolecki er særligt optaget af, hvordan populærkulturens billedunivers – fra historiske arkivbilleder til private fotografier – præger vores forståelse af verden. Kontrasten mellem de trykte elementer, som maleriet rummer, og de mere flydende, gestikulerende områder på lærredet åbner en dialog mellem den tekniske reproduktion og håndens frie bevægelse.

Jonas Kolecki is a filmmaker, painter, collagist and all-around bricoleur; the most important element uniting these roles being time. For Kolecki, time is not only a vital tool, but also powerful subject matter. His work captures a sense of fleeting time as he engages with subjects of decay and ephemerality.

The work exhibited here in *Afgang 2025* demonstrates the effect of time through the painterly language of layering. Kolecki approaches the canvas as a filmmaker, constructing images that evolve through time – moments unfolding, dissolving, then transforming. Across the painting we see a constant negotiation between levity and heaviness, indicating the evolution of the subjects he seeks to depict.

Drawing inspiration from cinema, archaeology and fresco painting, this artwork contains images that emerge and recede. Kolecki is particularly interested in how mass imagery, from historical archives to private photographs, shape our understanding of the world. Some areas of his paintings contain printed elements, while others remain fluid and gestural, creating a dialogue between mechanical reproduction and the hand's fluidity.

19. Tilda Lundbohm

Memory Machines, 2025: Alive

Udstoppede sommerfugle, aluminium, motor og mekaniske dele

Songbirds

Formstøbt glas, aske fra fugle

Bird of Prey

Fundne klaverhammere, aluminium, motor og mekaniske dele

Memory-Go-Round

Aluminium, handsker, fotografier af anatomiske tværsnit printet på tekstil, motorer og mekaniske dele

Anne

Funden HRL-dukke, kompressor

Memory Machines er en installation af værker, der tager udgangspunkt i Tilda Lundbohms personlige minder. På aluminiumsborde bevæger kinetiske skulpturer sig i langsomme koreografier, der kombinerer klinisk præcision med følelsesmæssig dybde. Installationen, der inviterer beskueren ind i en labyrint af flygtige minder, er forankret i kunstnerens egne oplevelser fra børnepsykiatriske institutioner og opholdssteder. Hvert værk akkompagneres af en tekst, der både er usentimental og poetisk.

Kunstneren selv fortæller: ”*Skulpturerne hjælper mig med at bearbejde min historie og giver en slags trøst. Jeg reflekterer over, hvordan sundheds- og socialsystemer, hvis formål er at hjælpe, ofte gør skade – men samtidig er jeg taknemmelig for, at jeg har overlevet. Maskinernes repetitive bevægelser spejler traumebehandling, hvor minder må genopleves for at heling kan finde sted.*”

I *Alive* vækkes en sommerfugl fra en sommerfuglesamling mekanisk til live. *Songbirds* består af glasafstøbninger og aske fra udstoppede fugle. I støbeprocessen kremeres fuglene, og glasset udfylder det hulrum, de efterlader. *Bird of Prey* mimer

fuglens form med vingspidser, der er udstyret med klaverhamre, som slår mod en metalplade. *Memory-Go-Round* består af tre karruseller, der langsomt trækker handsker broderet med anatomiske tværsnitsbilleder rundt i et evigt loop som en spøgelsesagtig dans. I *Anne*, der består af en HRL-dukke af den slags, som bruges i førstehjælpskurser verden over, hæver og sænker dukkens brystkasse sig for at simulere et åndedræt. På gulvet står to glasfødder, der synes at forankre værkerne og binder dem sammen.

Tilsammen udgør værkerne i *Memory Machines*-serien konserverede minder, der bærer på en arv af urolig skønhed, mens de til stadighed kører i deres stille, rytmiske cyklusser. Ved hjælp af elektricitet og teknik igangsætter Lundbohm en poetisk meditation over erindringens mekanismer.

En særlig tak til: Frida Greve Dideriksen, Ida Schrader, Jonathan Carl Jensen, Maria Catalina Heitmann og Oscar Hurtig.

19. Tilda Lundbohm

Memory Machines, 2025: Alive

Taxidermy butterflies, aluminium, stepper motor and mechanical parts

Songbirds

Kiln cast glass, Bird Ash

Bird of Prey

Found hammers from piano, aluminium, stepper motor and mechanical parts

Memory-Go-Round

Aluminium, gloves, photograph of anatomical cross-sections printed on fabric, stepper motors and mechanical parts

Anne

Found CPR-doll, Compressor

Memory Machines is an installation of works based on Tilda Lundbohm's memories. Arranged on aluminium tables, kinetic sculptures move in slow, choreographed gestures that combine clinical precision with emotional depth. Rooted in personal experiences in child psychiatric institutions and residential treatment centres, the installation immerses the viewer in a labyrinth of fleeting memories. Each work is accompanied by a text, unsentimental and poetic.

In the artist's own words: *'The sculptures help me process my history, offering solace. I reflect on how healthcare and social services, meant to help, often harm us – yet I'm grateful to have survived. The machines' repetitive motions mirror trauma treatment, where memories must be re-lived to heal.'*

Alive features a butterfly collection in which one butterfly is brought to life through a mechanical construction. *Songbirds* consists of glass casts and the ashes from taxidermy birds. During the casting process, the birds are cremated, and the glass takes their place, filling the cavity they once occupied.

Bird of Prey mimics the shape of a bird, with piano hammers on its wingtips, hammering against a metal disk. *Memory-Go-Round* consists of three carousels, each of which slowly pulls gloves embroidered with anatomical cross sections, caught in an endless loop, performing a slow, ghostly dance. *Anne*, a CPR mannequin of the type used worldwide in first-aid courses, simulates breathing, its chest rising and falling. Two glass feet stand on the floor, as if to ground and connect the works to each other.

Together, works within the *Memory Machines* series operate in quiet, rhythmic gestures, carrying a legacy of uneasy beauty – taxidermy memories. Through electricity and movement, Lundbohm invites viewers into a poetic meditation on the mechanics of memory.

Special thanks to: Frida Greve Dideriksen, Ida Schrader, Jonathan Carl Jensen, Maria Catalina Heitmann and Oscar Hurtig.

20. Oscar Lyons

How We Acquired the Taste to Participate, 2025

Pap, pinde, platform, skærme / Cardboard, sticks, platform, screens

I årene op til OL i London 2012 blev Oscar Lyons nabolag og skole grebet af en olympisk feber, der gennemsyrede alle aspekter af hverdagslivet. I dette værk forener Lyons scenografi og deltagerbaserede performance for at afdække det store spektakel, som de olympiske lege udgør, og for at vise, hvordan det påvirker byer, ideologier og vores måde at leve, arbejde og lege på. Her træder maskineriet bag verdens største scene tydeligt frem: en global iscenesættelse af en 'neutraliserende' og 'universel' kapitalisme.

Dioramaet, der præsenteres på *Afgang 2025*, skildrer en fragmenteret by af pap og krydsfiner. Over byen troner David Beckham og Tony Blair som ledere af en ny generation. Disse symbolske skikkelser tilføres lag af arkivoptagelser, politiske slagord og sange, der engang blev sunget af skolebørn som forberedelse på den storslåede fremtid, som legene indvarslede. Satiriske papfigurer udgør billeder og begreber, der fabrikerer en postolympisk fremtid – en fremtid, hvor fortællinger om verdensfred, solidaritet og samarbejde sammenvæves med idealer om individualisme, naturtalent og udholdenhed. I denne udgave af fremtiden 'fører alle veje til et 12-måneders fitnessabonnement'.

Centralt i værket står sangene, der skulle indgyde olympiske værdier som disciplin, konkurrence og fællesskab. Sangen *Team Spirit*, sunget af 28 børn fra Godwin Junior School i Østlondon, åbner med linjen: "*Always try your best and co-operate, always help each other and participate*". Gennem refleksion over sin egen barndom undersøger Lyons, hvordan personlige milepæle og biografier omskrives af politiske narrativer.

Besøgende inviteres til at deltage i dioramaet ved at synge karaoke i installationen. Ved hjælp af interaktive søgere kan man udforske et landskab af olympiske ruiner, hvor den umiddelbare begejstring over forandring hurtigt smuldrer og efterlader en tom, neoliberal skal – en by rebranded som et sted for '*Work, Play, Life*'.

In the years leading up to the 2012 London Olympics, Oscar Lyons' neighbourhood and school were consumed by an Olympic spirit that permeated all aspects of everyday life. In this artwork, Lyons brings together scenography and participatory performance to unpack the grand spectacle of the Games, demonstrating how it shapes cities, ideologies and how we live, work and play. Here, the machinations behind the world's largest stage are in high relief: a global production of a 'neutralising' and 'universal' capitalism.

The diorama presented in *Afgang 2025* shows a fragmented cityscape of cardboard and plywood, presided over by David Beckham and Tony Blair, leaders of the new generation. These symbolic figures are layered with archival footage, political slogans and aspirational songs once sung by schoolchildren preparing for a future shaped by the Games. Cardboard cutouts satirise the very imagery and terminology that produce a post-Olympic future, one where narratives of world peace, solidarity, participation and collaboration are intertwined with images of individualism as meritocracy, natural talent and endurance. In this version of the future, 'all roads lead to a 12-month gym membership'.

At the heart of the work are the songs designed to instil the Olympic values of discipline, competition and collective spirit. The song *Team Spirit*, sung by 28 children from the Godwin Junior School in East London, opens with the line: '*Always try your best and co-operate, always help each other and participate*'. Reflecting on his childhood, Lyons questions how personal milestones and biographies get rewritten by political narratives.

Viewers are invited to participate by singing this song, and others, karaoke-style within the installation. Aided by interactive viewfinders, audiences can navigate a landscape of Olympic 'ruinalia', where the initial euphoria of transformation dissolves into the barren, neoliberal framework that remains: a city rebranded as a site of '*Work, Play, Life*'.

21. Vinícius Maffei

i samarbejde med / in collaboration with Call Mark Video Collective

'a:bitəz, 2025

To-kanals video (13:29 min.), loop. Tekst og video sammensat af Collins Dictionarys udtaleoptagelser, laminerede udskrifter, kæde, nøglering / 2 channel video (13:29 min.), loop. Text and video composed of Collins Dictionary pronunciation clips, laminated printouts, chain, key ring

"Alphabet wrote culture e.g. dictionary dinosaur devil doll drunk and chauvinist." – Denne sætning er et uddrag fra *'a:bitəz*, som udspringer af Vinícius Maffeis igangværende udgivelsespraksis, *Betraying Gestures*. Værket iscenesætter sprogets ustabilitet – dets forræderiske tendenser og genopfindelser. Her bliver ord fra en ordbog (præsenteret på papir i deres leksikale form) arrangeret i fragmenterede tekster, der bryder med deres oprindelige form og funktion. Med denne appropriation af rigide didaktiske udtale-lydklip fra Collins Dictionary slår Maffei sproget i stykker og skaber en ny grammatik.

I *'a:bitəz* har Maffei givet sine nye ordsammensætninger videre til Call Mark Video Collective, der oversætter dem til video. Gennem denne forskydning viser værket os, hvad der sker, når ord optræder på skærmen.

Call Mark Video Collective er et gådefuldt amerikansk kollektiv fra San Diego, der i årtier har arbejdet med mediehistorier. I værket her bruger de Maffeis ord som råmateriale og omformer dem i klipperummet. I denne proces benytter de optagelser af de personer, der har til opgave at formidle Collins Dictionarys engelske udtale til verden. Call Mark viderefører Maffeis narrative metode og hverver de selvsamme skuespillere, der står bag ordbogens instruktioner – men her omarbejdes deres kroppe, ord og gestik for at formidle nye, Jorge Luis Borges-lignende fortællinger.

'Alphabet wrote culture e.g. dictionary dinosaur devil doll drunk and chauvinist.' – This is an excerpt from the world of *'a:bitəz*. Rooted in Vinícius Maffei's ongoing publishing practice, *Betraying Gestures*, this work is a performance of the instability of language – its betrayals, its reinventions. Here, dictionary words (presented on a handout in their lexical form) are arranged into fragmented scripts that defy their original function. In reappropriating didactic, rigid English pronunciation clips produced by Collins Dictionary, Maffei breaks language and invites us to embrace a new grammar.

In *'a:bitəz*, Maffei passes his words to Call Mark Video Collective to translate them into video. Through this deferral, the work shows us what happens when words enter the screen.

Call Mark Video Collective, known for their elusive, decades-long engagement with media histories, takes up Maffei's words as raw material, reshaping them in the editing room. To do so, they rely on footage of the individuals tasked with communicating Collins Dictionary English to the world. Call Mark embraces Maffei's inventive narrative method and enlists the very actors who are tasked with the dictionary's instruction: Their bodies, words and gestures now reconfigured to transmit new, Jorge Luis Borges-like, tales.

22. Anne Holm Nielsen

DOOMESTIC, 2025

Mursten, vindue, informationsboks, papir / Bricks, window, info-box, paper

DOOMESTIC er en skulpturel installation opbygget som en murstensvæg. Værket inviterer til refleksion over det klaustrofobiske grænseland mellem social overvågning, hjemmeliv, moderskab og kontrollens mange former. Anne Holm Nielsen revurderer privatsfæren og udfordrer om overvågningen er indlejret i væggene på de rum, hun bebor. Hjemmet er ikke længere et fristed, men en skueplads for et påtrængende publikum. Alle over 18 år registreres pr. 1 juni 2025 automatisk i organdonorregisteret, hvilket understreger at det private ikke længere privat, men tildels offentligt.

Skulpturen afspejler de smuldrende grænser mellem hjemmet og samfundet, hvor intimitet og iagttagelse kolliderer. I værket arbejder kunstneren med sin egen oplevelse af moderskabet, der har skærpet hendes bevidsthed om iagttagelsens indtrængen i selv de mest private rum. Hun reflekterer over, hvordan data – både hårde og bløde – opsamles og analyseres, og hvordan barnet og moderskabet gøres til genstand for offentlig måling og vurdering. Hver sprække og ujævnhed vidner om en gradvis nedbrydning af privatlivet og de vægge, der på samme tid beskytter og begrænser.

DOOMESTIC-sfæren fungerer som et mikrokosmos for større samfundsmæssige problematikker – fra statslig og kommerciel overvågning til den, der udfolder sig i de allermest intime rum. Hjemmets stille rutiner kan hurtigt glide over i noget, der indskrænker og indespærre, og privatpersonen og det hjemmeliv, der synes ukompliceret, viser sig at være et knudepunkt – ikke blot for overvågning, men også for følelsesmæssig og social konflikt.

DOOMESTIC is a sculptural installation build as a brick wall. The work invites reflection on the suffocating intersection of social surveillance, domestic life, motherhood and forms of control. Anne Holm Nielsen re-assesses the private sphere and challenges whether surveillance is ingrained in the walls of the spaces she inhabits. For her, the domestic realm is no longer a sanctuary; it is a stage for unseen watchers, their gaze both oppressive and invasive. Everyone over the age of 18 will automatically be registered in the organ donor register as of June 1, 2025, which emphasizes that the private is no longer private, but partly public.

The sculpture reflects the fractured boundaries between home and society, where intimacy and observation collide. In the work the artist wrestles with her own experience of motherhood, which has heightened her awareness of ubiquitous surveillance structures. She thinks about how data – whether soft or hard – is extracted and analysed, transforming motherhood into a subject of public measurement and judgement. Every crack, every ridge, speaks of privacy eroded, composing the walls that protect and confine.

The *DOOMESTIC* sphere serves as a microcosm of larger societal themes, encompassing commentary on a range of surveillance from those led by the state, to the surveillance of corporations, to the surveillance taking place in our very intimate, private lives. The routine and quiet life associated with domesticity can easily slip into a feeling of confinement, transforming it from something seemingly simple to something charged with emotional and social complexity as well as surveillance.

22. Anne Holm Nielsen & 26. Valdemar Bisgaard Thomsen

Profit, 2025

Hylde, modermælk på flaske / Shelves, bottled breast milk

Til *Afgang 2025* har Anne Holm Nielsen og Valdemar Bisgaard Thomsen slået sig sammen, som de også gør privat, for at skabe et værk, der smelter deres kunstneriske arbejde sammen med deres private tilværelse som nybagte forældre. I deres respektive værker udforsker begge kunstnere forskellige former for social og politisk fremmedgørelse. På *Afgang 2025* præsenterer de en fælles installation, der består af 60 flasker modermælk – til salg.

Modermælk hylde ofte som den ultimative ernæring til spædbørn og er i nogle markeder blevet en handelsvare, der videresælges for profit. Udbredelsen af mælkebanker og onlineplatforme, der fremmer handel med modermælk, rejser en kompleks debat om regulering af dette marked. Videresalg af modermælk fører økonomiske og etiske udfordringer med sig, fra prisgennemsigtighed til sikkerhed og korrekt håndtering.

Ved at sætte modermælken til salg peger kunstnerne på absurditeten i en kapitalistisk økonomi, der kan gøre hvad som helst til en handelsvare, så længe der er udsigt til *profit*.

Anne Holm Nielsen and Valdemar Bisgaard Thomsen come together in *Afgang 2025*, as they do in life, to produce a work that merges their individual artistic practices with their personal life as new parents. In their respective works, both artists interrogate different forms of socio-political alienation. Here, they present an installation composed of 60 bottles of breast milk – for sale.

Breast milk is often hailed as the best nutrition for infants and has become a commodity in certain markets, with some individuals reselling it for profit. The rise of milk banks and online platforms facilitating the exchange of breastmilk underscores a complex debate about the regulation of this market. Reselling breast milk introduces economic and ethical challenges, from pricing transparency to ensuring safety and the proper handling of milk.

On display here, the artists highlight the absurdity of this commodity and how it participates in a capitalist economy that will commodify anything, if it is guaranteed to make a *profit*.

23. Signe Ralkov

Flash and Flicker, 2025

Olie på lærred / Oil on canvas, 150 x 200 cm.

Coronation Day, POV, 2025

Olie på lærred / Oil on canvas, 64 x 80 cm.

Signe Ralkovs afgangsværk er inspireret af et kort øjeblik på tronskiftedagen, som hun fangede i en videooptagelse fra sit ateliervindue med udsigt over Kongens Nytorv. Hendes optagelse følger Danmarks, på det tidspunkt, nykronede konge, Frederik X. Med et stillbillede fra videoen har Ralkov i sine malerier langsomt rekonstrueret det splitsekund, hvor kongen passerede i sin kare.

I malerierne fremstår Frederik X arbitrær og diffus for beskueren – i skarp kontrast til den hypersynlighed, der omgav landets mest offentlige skikkelse på hans livs muligvis vigtigste dag. Ralkov tilslører portrættet med kraftfulde, stofflige farver, der dominerer kompositionen og overdøver figurationen. Det ene maleri fremstår monumentalt, mens det andet er mindre og måske zoomet ud. Efterhånden som værkerne bevæger sig fra afdæmpede nuancer mod dybere røde pigmenter, må øjet opgive at skimte en form og give sig hen til samspillet mellem synlighed og uigennemsigthed.

Malerierne benytter sig af den performative personas tiltrækningskraft for at sætte spørgsmålstejn, ikke blot ved repræsentationer af magt, men også ved dets konsumering – hvordan billeder på én gang cirkulerer, forskønner og kritiserer. Med stærk sensibilitet for maleriets formsprog fortsætter Ralkov undersøgelsen fra sine tidligere værker, der handler om vores kollektive billedproduktion, og Ralkov præsenterer denne gang en forunderlig og dragende refleksion over magtens strukturer.

Signe Ralkov's graduation work is inspired by a brief moment captured in a video she recorded on coronation day from her studio window, which faces Kongens Nytorv. The subject portrayed in the video is Frederik X, then newly crowned King of Denmark. Painting from a video still, she slowly reconstitutes the split-second when the King passed by in his carriage.

Frederik X is presented here in ambiguity, indiscernible to us, a stark contrast to the hyper-visibility of Denmark's most public figure on his most important day. Ralkov blurs his likeness through materially rich and imposing hues that overtake figuration and command the painting. One painting stands monumental in scale, while the other is smaller, perhaps zoomed out. As the works move from desaturated colours into deeper red pigments, our eyes no longer attempt to make out a form, and we surrender to the interplay of visibility and opacity.

Drawing on the allure of performative personas, the paintings question not only the portrayal of power but also its consumption – how images circulate, decorate and critique simultaneously. With a keen sensitivity to the language of painting itself, Ralkov continues the line of interrogation present in her previous works of our collective image production, this time presenting an unsettling yet compelling reflection on power structures.

24. Jakob Rekve

Untitled, 2025

Kulbloktryk på ubehandlet lærred / Charcoal woodblock print on unprimed canvas

Jakob Rekve er igen og igen vendt tilbage til et bestemt stykke skov i Sverige sammen med sin familie. For nogle år siden blev en del af skoven fældet og der opstod en lysning. I sit værk til *Afgang 2025* overfører Rekve dette tomrum i skoven til et lærred gennem en serie bloktryk i kul.

Værket, hvis store format afviger fra kunstnerens øvrige arbejde, forvandler landskabet til et abstrakt og sanseligt rum. Den repetitive udveksling af skovens elementer på lærredet skaber dybde, tekstur og bevægelse. For Rekve er gentagelsen et redskab til at forene det flade med det rummelige. Kunstneren er ikke alene om at skabe værket – træet, han arbejder med, 'taler' også i kraft af sin taktile tilstedeværelse, der forstærker værkets materialitet.

I kunsthistorien er landskabsmalerier ofte mere end blot gengivelser af steder – de skaber også rum. Her frisætter Rekve sit værk fra det stedspecifikkes byrde og skaber i stedet en tidløs rumlig omorganisering, der fremmaner træ og skygge i et flimrende samspil.

Jakob Rekve has often visited a particular patch of forest in Sweden with his family. A few years ago, the trees in a portion of this forest landscape were cut down, leaving a clearing. In his presentation for *Afgang 2025*, Rekve translates the negative space of this field in the forest onto a canvas through a series of charcoal woodblock prints.

The composition, larger than his usual scale, transforms the landscape into an abstracted, immersive space. A repetitive exchange of the forest elements on the canvas creates depth, texture and movement. For Rekve, repetition is a tool to unite the flat with the spacious. The artist is not the only agent in creating this work; the wood he uses also 'speaks', adding a tactile presence that enhances the materiality of the piece.

In the history of landscape art, the artwork is usually not merely a representation of a place, but also a production of space. Here, Rekve frees his artwork from the representational burden of place, producing instead a timeless spatial reorganisation that offers a fleeting interplay of tree and shadow.

25. ihsan saad ihsan tahir

THINGS FALL APART, 2025

Gips på træ / Plaster on wood

THINGS FALL APART er et monumentalt gipsrelief på 13,2 meter. Som modspil til de klassiske relieffer, der flankerer indgangen til Kunsthall Charlottenborg, fremsætter *THINGS FALL APART* nye, konstituerende repræsentationer – et radikalt bidrag til en ny epoke. I genkendelige skildringer – til tider ironiske, til tider humoristiske – evner tahir at destabilisere dominerende fortællinger og udfordrer rigide opfattelser af identitet og historie.

Værkets titel er lånt fra Chinua Achebes anti-koloniale roman fra 1958 med samme navn, hvis tematikker tahir trækker på i en refleksion over sin irakiske herkomst. I tråd med denne antikoloniale tradition benytter han sig af en fragmenteret narrativ struktur, der spejler moderne irakisk litteratur – en litteratur kendetegnet af diskontinuitet og brud, formet af et århundrede med krig, traume, erindring og eksil. Ligesom Achebe forsøger tahir at skabe mening i det kaos, der opstår, når en gammel kolonialistisk verdensorden kollapser.

Indgraveret i relieffets overflade finder man et væld af referencer - logoer fra irakiske importvarer, memes, raptekster, familieportrætter, klassiske malerier og håndskrevne noter – der sammen fremkalder nye, associative betydninger. tahir overfører disse kontekstuelle koder og krypterede billeder, som normalt cirkulerer i massemedierne, til skulpturel form for at udforske ikke-lineære fortællinger om kulturudveksling, maskulinitet og diasporisk fordrivelse.

THINGS FALL APART is a monumental 13,20-metre-long plaster relief. As a counterweight to the classical reliefs that flank the entrance to Kunsthall Charlottenborg, *THINGS FALL APART* offers fresh, constitutive representations – a radical offering for a new epoch. In his familiar, sometimes ironic, sometimes humorous depictions, ihsan saad ihsan tahir directly destabilises dominant narratives, challenging rigid perceptions of identity and history.

Borrowing his title from Chinua Achebe's anti-colonial novel of the same from 1958, tahir draws on the book's themes to reflect on his own Iraqi heritage. Following this anti-colonial tradition, he employs a fragmented narrative structure that also exists in contemporary Iraqi literature, which, shaped by a century of conflict, is marked by discontinuity and gaps that reflect war, trauma, memory and exile. Like Achebe, tahir tries to make sense of the chaos that emerges when an old, colonial world order collapses.

The relief's surface is engraved with a medley of references – logos from Iraqi imports, memes, rap lyrics, family portraits, classical paintings and handwritten notes – brought together to create new, associative meanings. tahir brings these contextual codes and encrypted visuals – typically circulated in the mass media – to sculptural form, telling stories of cross-cultural exchange, masculinity and diasporic displacement through a non-linear narrative.

26. Valdemar Bisgaard Thomsen

Foxes and mirrors, 2025

Ræve, spejle / Foxes, mirrors

For nogle år siden, da Valdemar Bisgaard Thomsen overnattede i en van i udkanten af København, stødte han i det tidlige morgengry på en ræv. Det stilfærdige møde med dette dyr, som er hjemmevant i byen og alligevel vildt, satte sig i ham, og han begyndte at reflektere over rævenes færden i menneskeskabte rum, deres lusken i periferien af det urbane liv. Siden da har han mødt adskillige ræve i Københavns gader – og endda i Billedhuggerhaven på Kunstakademiet.

Bisgaard Thomsen blev optaget af rævens historie og begyndte at samle på udstoppede ræve, som han fandt rundt omkring i landet hos ældre ejere, der engang havde betragtet dem som trofæer. I denne installation frigøres rævene fra deres fortid som statiske relikvier og får nyt liv i en drømmeagtig scene. Rævene står sammen med spejlglas, der leder tankerne hen på lacanske teorier om selvopfattelse (eller måske bare på selfien) og genspejler rævene såvel som beskueren i et tvetydigt spil af billede, konfrontation og (selv) bevidsthed.

Bisgaard Thomsen arbejder lidt ukonventionelt med readymades og fundne materialer, der her udvisker grænsen mellem bevaring og forvandling. Rævene er ikke eksotiske, men velkendte, fastfrosset i tid, svævende et sted mellem stilstand og liv. De synes at fremsætte en kæk kritik af, hvordan vi forholder os til de dyr, vi deler byen med – de er ikke længere vilde, men heller aldrig helt domesticerede.

A few years ago, Valdemar Bisgaard Thomsen had a chance encounter with a fox in the early dawn while sleeping in a caravan on the outskirts of Copenhagen. In this serene, quiet moment, he was struck by the creature – both city-native and wild – and began thinking about the way these animals navigate human spaces, lingering on the edges of urban life. Since then, he encountered many foxes on the streets of Copenhagen, even one in the garden of the art academy's Sculpture School.

Preoccupied with these creatures' stories, he started collecting taxidermy foxes, sourcing them from elderly owners across Denmark who once saw them as trophies. In this installation he gives these foxes a second life, stripped of their past as static relics and placed within a dreamlike, mirrored scene. The foxes stand in front of a glass mirror that evoke Lacanian notions of self-perception (or, more simply, a selfie), reflecting both the foxes and the viewer in an ambiguous cycle of image and consciousness.

Here, in contrast to some of his previous works, Bisgaard Thomsen embraces the readymade, working with found materials that blur the line between preservation and transformation. Not exotic, but familiar, the foxes exist in a frozen moment, suspended in a state between stillness and animation. These foxes pose a bold critique of how we relate to the animals that share our cities – no longer wild, but never fully domesticated.

27. Adam Varab

HIDDEN CENTER, 2025

Skåret fyrretræsstamme, malet bronzetallerken, scene / Cut pine trunk, painted bronze plate, stage

real time, 2025

Termoplastisk fiksatørmaske / Radiation Therapy Thermoplastic Mask

real time, 2025

Digitalt fotografi / Digital photography

Adam Varabs skulpturelle værker skaber et andet forhold mellem rum og materialitet, end vi er vant til. I *HIDDEN CENTER* opstår denne rekonfigurering gennem en række spændinger: Mellem det kantede og det kurvede, struktur og ornament, stabling og lagdeling.

Tilsammen fortæller disse kontraster en større historie om det personlige og intime inden for modernitetens industrialiserede systemer. Varab undersøger gitteret – både som en æstetisk struktur og som en optisk kritik af universalitetsbegrebet. Skulpturen er udformet med stor omhu med dybe snit udskåret i en træstamme for at skabe et modulopbygget fletværk. *HIDDEN CENTER* trækker på arkitektoniske traditioner og teknikker, hvor mønstringer væver lys ind i fragmenterede rum. For Varab, hvis praksis ofte strækker sig ud over skulptur og ind i nye medier, er værket også en leg med genre og form – et møde mellem gitterets matematik og klassisk celluloid-ark animation. Han former værket som et følelsesmæssigt trin-for-trin forhold til moderne materialer, der balancerer mellem det solide og det transparente.

Vægskulpturen *real time* er en brugt termoplastisk fiksatørmaske, som Varab har skaffet fra et hospital. Masken fungerer både som artefakt og intervention. Den bruges typisk ved MR-scanninger, hvor patientens hoved fastholdes under behandlingen for at minimere bevægelse. I denne sammenhæng bruges mønsteret og markeringerne til at kortlægge og lokalisere, hvor strålebehandlingen skal rettes i MR-maskinen. At identificere et aftryk af en menneskelig form er på én og samme tid en rigid teknologi og en delikat handling – foretaget af et simpelt fysisk værktøj, der nemt lader sig permutere.

Adam Varab's sculptural works offer an altered relationship between space and materiality. In *HIDDEN CENTER* this reconfiguration entails a series of tensions: between angled and curved, structure and ornament, stack and layer.

Together, these contrasting elements tell a broader story of the role of the personal and the intimate within modernity's industrialised systems. Varab's research examines the grid as both an aesthetic structure and an optical critique of universality. The sculpture is patiently carved, made with stark mark-making onto a single dried log and crafted into modular lattice-work. *HIDDEN CENTER* draws on an architectural tradition and technique that uses light, interlacing in fragmented spaces. For Varab, whose artistic practice often extends beyond sculpture into new media, the work also plays with genre and form, between lattice-computation and celluloid animation. He casts it as an emotive, ladder-like relationship with contemporary materials, balancing between solidity and transparency.

The wall-mounted sculpture, *real time*, is a used radiation therapy thermoplastic mask which Varab acquired from a hospital. It functions as both an artefact and an intervention. The mask is typically used in MRI procedures when a patient is strapped onto the table of the machine to restrict movement. In this process, the pattern and registration are used to map and locate where to focus the radiation together with the MRI. Identifying an imprint – a human form – and its porosity, it is also a simple physical tool to permute.

28. Ellinor Åslund

Die Ewige Suppe, 2025

Dukketeaterscene i træ, keramik og stof. Rekvisitter i keramik, stof, glas og blomster. 12 dukker i keramik, stof og hår. Ipad med videoklip (1:00 min.), to teaterstole / Puppet theatre stage in wood, ceramic and fabric. Props in ceramic, fabric, glass and flowers. 12 puppets in ceramic, fabric and hair. Ipad with video loop (1:00 min.), two theatre chairs
Film (73:00 min.)

Die Ewige Suppe er en surrealistisk dukketeater-opera, der udspiller sig på en bar, hvor hovedpersonen – en keramisk dukke modelleret over kunstneren selv – deler fragmenterede, men skelsættende minder fra sit liv, herunder graviditet, fødsel og det tidlige moderskab.

Ellinor Åslund trækker på keramikens modsætninger – dens plasticitet og stivhed – for at skildre kroppens voldsomme forvandlinger under en fødsel. I stykkets klimaks koges slimede, klæbrige, frastødende organer sammen til en gryderet, der sætter eksistensens absurditet i relief. Efterhånden som operaen skrider frem, scene for scene, udbygges disse eksistentielle erfaringer til en bredere samfundskritik, der gransker fremmedgørelse og kulturel kontrol. Baren forvandles til en drejescene, hvor sygeplejersker, eventyrfigurer, spøgelser fra Trediveårskrigen, nationalistiske gadebogssælgere og bureaukratiske håndhævere krydser hinandens veje for derved at synliggøre sammenfiltringerne mellem personlige og kollektive historier.

Den filmede dukkeforestilling udstilles sammen med dens fysiske scene og karakterer i en teatralisk gengivelse af Åslunds personlige fortælling. Med håndlavede keramiske dukker, sirlig ornamentering og et overdådigt partitur udfolder *Die Ewige Suppe* sig som en evighedssuppe – et foranderligt sammenkog af minder, drømme og politiske virkeligheder.

Die Ewige Suppe is a surreal doll-theatre opera set in a bar, where the protagonist – a ceramic doll modelled after the artist – narrates fragmented yet pivotal memories from her life, including, but not limited to, pregnancy, childbirth and early motherhood.

Ellinor Åslund relies on the malleable yet stiff qualities of ceramics to translate the visceral, organic bodily transformations that take place during childbirth. In a climactic scene, slimy, sticky, disgusting organs are cooked into a stew, throwing the absurdity of human existence into high relief. As the operatic performances proceed scene by scene, these deeply existential experiences expand into broader social critiques, exploring themes of alienation and cultural control. The bar transforms into a shifting stage where hospital nurses, fairy tale figures, ghosts from the Thirty Years' War, nationalist street booksellers and bureaucratic enforcers converge, revealing how personal and collective histories interweave.

This filmed puppet performance is exhibited alongside its physical stage and characters in a theatrical rendering of Åslund's personal history. With hand-crafted ceramic puppets, intricate ornamentation and a richly layered musical score, *Die Ewige Suppe* unfolds like a perpetual stew – an ever-evolving mixture of memories, dreams and political realities.